

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

29. února 2004 - č. 29

Rok rodiny + postní doba 4

Náš pan biskup, jako pastýř diecéze, nás vybízí, abychom prožili letošní rok jako rok rodiny...

Fórum mládeže 200411

Na Fórum jsem jela poprvé a vůbec jsem netušila, co od této akce mám očekávat. Navíc bylo určeno pro mě (na první pohled) nepříliš zajímavé téma - FARNOST.

www.farnosttrest.me.cz
veznik@email.cz

Šéfredaktor:
Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:
Jana Staňková (JaS)
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

Další autoři příspěvků:
Pavel Kovář (KP)
Marie Kalčíková (MK)
Ludmila Štrejbarová (LŠ)

Jazyková korektura:
Mgr. Květa Zažímalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**
David Zažímal

Tisk zajistil:
Zdeněk Havlíček
soukromá pojišťovací kancelář
České pojišťovny a.s.
tel.: +420 567 214 394
mobil: +420 606 237 655
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:
Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 229 výtisků.

Adresa redakce:
Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:
redakce &
Marie Bambulová, Michael Bambula,
Eva Fencíková, Jiří Staněk
a kolportéři z bratrských farností

*Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných příspěvků. Ano-
nymní příspěvky nezveřejňujeme!*

FOTO na úvodní straně:
David Zažímal

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Rok rodiny + postní doba	4
Řekli o utrpení	5
Kdo byli?	6
Pomoc misiím	6
Postní zamyšlení	8
Siena	9
Má cesta k Bohu	10
Fórum mládeže 2004	11
Promluva P. Jana Balíka	12
Rodičové, na slovíčko!	13
Vzpomínka na vzácného člověka	14
Modlitba díky	14
Mít v rukou čas	15
Pololetí	16
Pašijová píseň	16
Statistická ročenka 2003	17
Výběrové řízení na biskupa?	18
Farní kostel svatého Martina	19
Nedostatek kněží... ..	20
My tři králové jdeme k vám	21
Bohoslužby - Velikonoce	21
Co jste hasiči	22
Informace	24

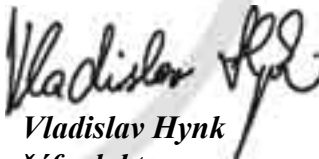
EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

když jsem začal psát dnešní úvodní slovo, uvědomil jsem si, že záleží na tom, kdy se co píše. Před týdnem bych asi psal o něčem úplně jiném, ale dnes jsem si uvědomil - a nejenom podle toho, že se doma smaží masopustní koblížky - že je již za dveřmi postní doba. Když budete číst tyto řádky, už dokonce otevře dveře a vstoupí dovnitř... Uvažoval jsem nad tím, co asi Ježíš zamýšlel vlastním postním usebráním - chtěl snad upravit svou tělesnou váhu, vyzkoušet novou dietu, toužil mít pokoj od lidí, sebetrýznit se? Inu, patrně ne... V čem tedy spočívá význam postu? Určitě v tom, že dokážu ovládnout sám sebe, uvolním všechny nezbytné životní principy pro Kristův záměr... Měli bychom však mít na zřeteli, že není dobré nechávat volný průchod všem možným aktivitám či impulsům. Ne vše, co člověk dokáže, čeho je schopen, je vždy vnitřně správné a žádoucí. Pravý půst volá k životu, nevede bytost v záhubu. Ale vůbec se netají tím, že cestou bude člověk muset mnohou činností „zmrazit“, dokonce i „nechat zemřít“. Kristus se postním usebráním připravoval na svůj úkol zde mezi námi. Mějme tedy i my před očima nějaký bohu libý životní záměr.

Děkuji Vám všem, kteří jste do dnešního čísla „dodali“ svůj vlastní příspěvek, dále Vám děkuji, že na nás nezapomínáte ve svých modlitbách a také za Vaši finanční podporu.

Ze srdce Vám všem přeji správné prožití postní doby, nalezení pravých hodnot i životních záměrů a o Velké noci zaznění radostného ALE-LUJA, které bude vycházet z našich srdcí. Vždyť Ježíš zvítězil nad smrtí a otevřel nám dveře do nebeského království!

Vladislav Hynk
šéfredaktor

P.S.1: Chtěl bych přivítat v naší redakci nejmenší „přírůstek“ - ještě se nedostal do tiráže, ale...

P.S.2: Mrzí mě, že pro nezáměr z řad soutěžících byla zrušena pravidelná soutěž. **A proto si dovoluji vypsát novou!!!** Trošku netradiční, ale v jubilejním čísle, které vyjde za dva měsíce, je na co se těšit. Podaří se Vám vytvořit jakousi „literární koláž“ z různých vět jednotlivých příspěvků uveřejněných v minulosti ve Věžníku? Pochopitelně je třeba, abyste vždy nezapomněli napsat číslo i stránku, z níž jste čerpali. Už teď se těším - myslím, že takovýchto „recesistů“ je v naší farnosti více. Nejzajímavější příspěvky otiskneme a odměníme. Neváhejte... jsem zvědav na Vaši fantazii.

P.S.3: Omlouváme se autorovi článku „Vánoce přicházejí. A co do nového roku?“, který byl otištěn v minulém čísle. Omylem jsme zapomněli uvést monogram autora - **KP** -. Děkujeme za pochopení.

Rok rodiny + postní doba

Náš pan biskup, jako pastýř diecéze, nás vybízí, abychom prožili letošní rok jako rok rodiny: „Přeji si, aby se společenství mladých i dětí, modlitební kroužky, scholy, senioři, nemocní a další skupiny věřících zaměřili na všechno, co souvisí s cestou ke zdravé rodině.“ Jak toto přání vezme za své, zaleží na nás.

Vstupujeme do postní doby, která je vnímána jako veliká příležitost k ozdravení našich vztahů k Bohu, člověku, k nám samotným. Když jsem přemýšlel, co mám napsat k postní době,

tak jsem otevřel poselství k postní době, které Svatý otec vydává každoročně. Když jsem ho četl a přemýšlel nad ním, tak jsem objevil podněty, které mohou vést k prožívání roku rodiny: „Téma tohoto roku – „Kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá.“ (Mt 18,5) – je příležitostí zamyslet se nad situací dětí, které Ježíš k sobě stále volá a které dává za příklad těm, kdo se chtějí stát jeho učedníky. Ježíšova slova jsou vybidnutím k tomu, abychom zjistili, jak se zachází s dětmi v našich rodinách, v občanské společnosti i v církvi. Ježíš miloval děti a velmi si cenil jejich „prostoty a radosti ze života, jejich spontaneity a jejich víry, která nikdy neustávala v úžasu.“

V letech svého veřejného působení opako-
4 koval vícekrát, že pouze ti, kdo budou jako děti,

vstoupí do nebeského království (srov. Mt 18,3; Mk 10,15; Lk 18,17; Jan 3,3). V jeho slovech se dítě stává výmluvným obrazem učedníka povolání následovat s dětskou učenlivostí božského Učitele: „Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší.“ (Mt 18,4) „Stát se malými a „přijímat“ malé, to jsou dva aspekty jednoho učení, které Pán znovu předkládá svým učedníkům v tomto našem čase. Jen ten, kdo se stane „malým“, je schopen s láskou přijmout ty „nejmenší“ bratry.

Je mnoho věřících, kteří se snaží následovat věrně toto Pánovo učení. Chtěl bych zmínit rodiče, kteří neváhají vzít na sebe břemeno početné rodiny; matky a otce, kteří nepovažují za prioritní hledání profesního úspěchu a kariéry, ale jejichž hlavní starostí je předat dětem ty lidské a náboženské hodnoty, které dávají smysl existenci.

Vděčně a s obdivem myslím na ty, kteří na sebe berou zodpovědnost za formaci dětí, jež se nacházejí v těžkých situacích, a kteří ulehčují utrpení dětí a jejich rodin způsobené střety a násilím, nedostatkem chleba a vody, nucenou emigrací a mnoha formami nespravedlnosti, které ve světě existují.

Je třeba si ale také vedle této štědrosti všimnout egoismu těch, kdo děti „nepřijímají“. Existují děti hluboce zraněné násilím dospělých jako jsou sexuální zneužívání, nucení k prostituci, zapojení do dealerství a užívání drog; děti nucené pracovat nebo naverbované do armády; nevinné děti navždy poznamenané rozpadem rodiny; děti padlé za oběť obchodu s orgány a s lidmi. Co mám pak říct o tragédii AIDS, která má ničující následky pro celou Afriku? Hovoří se dnes již o milionech osob postižených touto chorobou, z nichž mnoho jich je nakaženo už od narození. Lidstvo nemůže zavírat oči před tak znepokojivým dramatem!

V postní době se připravujeme znovu prožívat velikonoční tajemství, které osvětluje nadě-

ji celé naší existence až do jejích nejsložitějších a nejbolestnějších stránek. Svatý týden nám předloží toto tajemství spásy skrze působivé obřady velikonočního tridía.

Drazí bratři a sestry, začněme své postní putování s důvěrou, posilování intenzivnější modlitbou, pokáním a pozorností k potřebným. Kéž je postní doba zvlášť užitečnou příležitostí věnovat větší péči dětem ve vlastním rodinném a společenském prostředí. Děti jsou budoucností lidstva.

Obracíme se s prostotou, typickou pro děti, k Bohu a oslovujeme ho v modlitbě Otčenáš tak, jak nás naučil Ježíš: „Abba“, Otče.

Otče náš! Opakujme v postní době tuto modlitbu často, opakujme ji s vnitřním zápallem. Když budeme Boha nazývat svým Otcem, zjistíme, že jsme jeho dětmi a že se cítíme všichni navzájem jako bratři a sestry. Bude nám potom snazší otevřít srdce maličkým, jak nás nabádá Ježíš: „Kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá.“ (Mt 18,5) S tímto přáním vyprošuji každému na přímluvu Marie, Matky Božího Slova, které se stalo člověkem, a Matky celého lidstva, Boží požehnání.“

Jen poslední poznámku. Na každoročním setkání s otcem biskupem v katedrále (letos 3. dubna) před Květnou nedělí budou mít mladí také možnost vybrat si z mnoha skupinek, které podle věku budou uvažovat o rodině, vztazích, ale i dalších tématech.

o. Roman Kubín

Řekli o utrpení

M. Maliňski: Jsme vyznavači Ježíše Krista ukřižovaného. Je-li tomu tak, pak se nediv, že ti Bůh neposílá na pomoc žádné zástupy andělů, které by rozprášily tvé nepřátele. Ani Kristu je Bůh neposlal. Nečekej, že se ti pro tvůj čestný život, pro tvou každodenní práci a oběti povede dobře. Nemysli si, že se Bůh proto, že chodíš do kostela a modlíš se, postará o to, abys žil dlouho a pohodlně. Jsme vyznavači Ježíše Krista ukřižovaného!

F. Sheen: Kříž je skutečnost, které nelze v životě uniknout.

K. Foucauld: Ježíš volí pro každého takové utrpení, které se v jeho očích nejlépe hodí k posvěcení. Často kříž, který ukládá, je mezi všemi kříži, jež je člověk ochoten přijmout, tím jediným, který by člověk odmítl, kdyby ho potěžkal. Ten kříž, který nám dává, je vždy ten, který člověk nejméně chápe.

L. Zenetti: Kdo chce ke mně patřit a jít se mnou po cestě pokoje, bezmezná lásky i k nepřítelům, ten na sebe musí brát důsledky, které to vyžaduje, konflikty, které to s sebou přináší – nutně. Kdo bere na sebe konflikt a důsledek, ten na sebe bere svůj kříž a je mým učedníkem.

Hölderlin: Přes všechno nám ještě zůstává radost. Pravá bolest oduševňuje. Kdo přijme své utrpení, je bohatší. A je to nádhera, když i v utrpení cítíme svobodu duše.

Sv. František Saleský: Co na tom záleží, zda k nám Bůh mluví z trní, nebo z vonných květů!

Kardinál S. Wyszyński: Nemysleme příliš na to, co je pryč, ani na to, co přijde. Kdo z nás je pá-nem minulosti nebo budoucnosti? Nám patří jen přítomnost. Když Bůh sesílá slávu, každý se staví jeho přítelem. Když však sesílá utrpení, pak se mu stavějí často na odpor dokonce i jeho přátelé.

Kdo byli?

Svatý Jan z Boha

Světec Jan z Boha se narodil 8. března 1495 v Montemór o Novo v Portugalsku. Žil dobrodružný a nebezpečný život a roku 1539 uslyšel kázání španělského misionáře a askety Jana z Avily, jehož slova o pokore, skromnosti

a bliženské lásce změnila Janův život. Začal se věnovat péči o nemocné a brzy založil svůj špitál v Granadě.

Jan z Boha je pokládán za průkopníka metodického ošetřování nemocných a péče o duševně choré. Z nemocnice v Granadě se vyvinul řád Milosrdných bratří. Tento spolek byl původně zamýšlen pro světské lidi, avšak roku 1572 převzal řeholi sv. Augustina.

Milosrdní bratři sv. Jana z Boha jsou považováni za nejvýznamnější mužský řád zabývající se ošetřováním nemocných.

Jan z Boha zemřel v den svých 55. narozenin v Granadě. Svátek tohoto světce slavíme právě 8. března.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

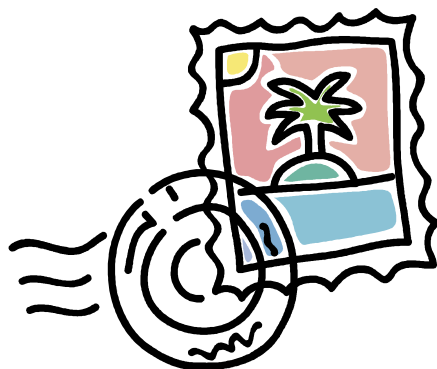
zakladatel řádu OH, (FBF)

narozen: 8. března 1495 v Montemór o Novo, Portugalsko

zemřel: 8. března 1550 v Granadě, Španělsko

patron Granady; nemocných, nemocnic a ošetřovatelů; knihkupců, knihtiskařů a výrobců papíru

Pomoc misiím

sbíráme poštovní známky

Co jsou to misie? Jedná se o službu, o poslání, při kterém je snahou misionářů (vesměs duchovních i laiků křesťanských církví) pomoci obyvatelům různých území naší planety, kteří žijí v bídě životní situaci. Bída je hmotná i duchovní a proto se musí dotýkat tělesné, duševní i duchovní stránky těchto našich bratří. Platí, že tyto oblasti nelze oddělovat – pomoc nemocnému tělu léčí zároveň i duši, která se tak otevírá Boží lásce.

Jednou z významných forem pomoci je sběr poštovních známek.

Poštovní známky: všech hodnot a druhů, současné i staré, alba i filatelistické sbírky znamenají pro misie významné obohacení. Platí: čím starší, tím cennější!

Sériové známky a zvláštní známky z běžné korespondence (dopisy, pohledy) zásadně neodlepujte, ale vystříhnete z dopisu s asi 2 cm okrajem. Hezky frankované dopisní obálky a pohlednice nevystříhujte, ale zašlete v celém formátu, rovněž doporučené dopisy a cenné papíry.

A jak jsou Vaše darované známky zhodnoceny? Jaká je cesta Vašich známek?

Putují v balících poštou nebo přímým odvozem do německého Munsterschwarzachu, kde je v benediktinském klášteře třídí řádoví bratři – dle země původu, stáří a hodnoty. Dva dny v týdnu přicházejí sběratelé na malé filatelistické

burzy a nakupují. Za utržené peníze hradí benediktini potřebné komodity pro misie v Tanzánii, Togu, Peru, Číně, ale třeba i v Severní Koreji.

Stejný systém platí i pro telefonní karty, které se třídí jako známky a připravují pro sběratele. Použité i nepoužité pohlednice zasílají benediktini do Spojených států. V New Yorku existuje jeden obchůdek, kde se prodávají jen takovéto evropské pohledy (od 2 do 50 feniků za kus) a výtěžek slouží opět pro misie.

*S díky za spolupráci na Božím díle
Charita sv. Anežky Otrokovice*

Poznámka ke sběru poštovních známek

Ačkoliv bylo již několikrát oznámeno a psáno, jak se má postupovat ve sběru známek, stále se občané tážou. Je tedy nejlépe vystříhovat známky – pokud je to možné – s okrajem nejméně 2 cm a ještě lépe dát celou obálku, hlavně pokud je z ciziny. Pohlednice, kdo neuschovává, je také možné darovat.

Jak odlepovat? Známky nalepené na kousku obálky či pohlednice namočte do teplé vody (ne horké!). Po 2 až 3 minutách, kdy se

Co všechno se může pořídit za:

p.z. = poštovních známek

- 100 p.z. - 1 injekční stříkačka pro nemocné děti
- 200 p.z. - 1 kg sušeného mléka
- 300 p.z. - oběd pro 10 dětí ve školce
- 400 p.z. - školné pro chudé dítě na měsíc
- 500 p.z. - 1 dobrý kopací míč pro děti
- 600 p.z. - 1 nové oblečení pro děti
- 700 p.z. - 1 nový malý kotel pro školní kuchyni
- 800 p.z. - pytel cukru
- 800 p.z. - 10 kg hroznového cukru
- 900 p.z. - nářadí a nástroje pro chudé řemeslníky
- 1.000 p.z. - plat pro dětskou pečovatelku
- 2.000 p.z. - vozík pro školku
- 3.000 p.z. - oběd pro 100 dětí
- 4.000 p.z. - jeden malý školní výlet pro 50 dětí
- 5.000 p.z. - 1 nové kolo pro učitelku nebo sestru
- 10.000 p.z. - nábytek a zařízení pro školku v Mozambiku
- 100.000 p.z. - novostavba malé dětské školky v Tanzánii

známky „pustí“ svého podkladu, je opatrně po jedné vyndávejte a kladte vedle sebe na savou tkaninu (utěrku, plenu, deku). Nechejte je volně uschnout, trvá to asi půl dne. Můžete je lehce zatížit dostatečnou vrstvou savé tkaniny, aby nebyly po uschnutí zkroucené, nebo je po uschnutí narovnat mezi listy knihy a zatížit.

Třídění podle velikosti je vhodné i pro nejmenší děti. České a československé známky se vyskytují ve čtyřech základních velikostech a několika méně obvyklých. Roztřídíme je na 5 skupin. Zahraniční dáme zvlášť. Vše do malých sáčků.

Lidmila Vokřínková

Postní zamyšlení

Jestliže jsi dnes ráno vstal z postele spíš zdravý než nemocný, jsi šťastnější než 1 milion lidí, kteří se nedožijí příštího týdne.

Jestliže jsi nikdy nezažil boj ve válce, nepocítil osamělost ve vězení, agónii týraných nebo hlad, pak jsi šťastnější než 500 milionů lidí na světě.

Jestliže můžeš vyznávat náboženství beze strachu z hrozby, že budeš zatčen nebo zabit, jsi šťastnější než 3 miliardy lidí.

Jestliže máš jídlo v ledničce, jsi oblečen, máš střechu nad hlavou a svou postel, jsi bohatší než 75% obyvatel tohoto světa.

Jestliže máš konto v bance, nějaké peníze v peněžence a hromádku drobných v hrníčku, patříš k 8% blahobytných lidí na světě.

Jestliže jsi tuto zprávu přečetl, nepatříš ke dvěma miliardám lidí, kteří neumějí číst.

Stačí přečíst pár řádků, abychom si uvědomili, jak dobře se nám daří. Jen málokdo může naříkat. Žijeme v podmínkách, které nám umožňují šťastný a spokojený život. Ale musíme upřímně přiznat, že si toho nevážíme. Mnohé nám zevšednělo a stalo se samozřejmostí. A tak není divu, že velmi mnoho lidí nese odpovědnost za své životní problémy, do kterých se dostali.

V povaze člověka je však hledat viníka v druhých, mimo sebe. Avšak naším největším nepřítelem jsme si my sami sobě. Základní příčinou našich problémů je nedůslednost v sebeovládání. Začíná to u jídla, pití, pokračuje ne-

schopností vytvořit si rozumný denní řád, umět vypnout televizi a jít včas spát, mít čas pro sebe, pro druhé a na modlitbu, nechtít všechno hned...

Je toho ještě mnohem víc, kde si nedokážeme odříct nebo se přinutit. Je zde ještě velká oblast mezilidských vztahů. Někdy příliš mnoho mluvíme, jindy zase vychytrale mlčíme.

Svět nám toho nabízí tolik, že my neumíme všem těm pokušením nastavit hranice. Bohužel ne vždy to končí jen bolestí žlučníku nebo hlavy.

Postní doba pro nás není formalitou. Je přípravou na největší křesťanské svátky – Zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Čtyřicetidenní půst je obtížný. Asi bychom spíš volili čtyřicetidenní dobu nevázaného veselí. Ale dobře víme, že člověku prospívá sebeovládání. Je to cvičení vůle a její zpevňování. Je zvláštní, že pevná vůle a věrnost Evangelium byly vždy trnem v oku nepřátelům církve.

I dnes pokusitel volí podobnou taktiku, jako tomu bylo na poušti, kde pokoušel Pána Ježíše. Neubližuje mu na těle, nepůsobí fyzickou bolest, aby ho „dostal“. Chce získat jeho vnitřní rozhodnutí. Ví, že nejvěrnější a nejoddanější sluha není ten, kdo to dělá z prospěchu nebo ze strachu, ale kdo se k tomu sám svobodně rozhodne. V takovém rozhodnutí je totiž už projev důvěry a malý kousíček lásky.

Proto ve Starém zákoně čteme, že síla muže není v jeho svalech. Síla člověka je především v jeho duchu – ve vůli. Bez této vnitřní síly je každý člověk snadno ovladatelný. Nedokáže si vytvořit pevné životní zásady a dodržovat je. Důsledkem toho je, že je vnitřně nešťastný a pokouší se z toho všeho nějak najít únik.

Čtyřicetidenní postní doba nás nenutí, ale nabízí nám pomoc. Máme v síle Evangelia a podle zásad Evangelia zpevnit svou vůli, abychom měli radost ze života a abychom prožívali skutečnou svobodu Božích dětí.

*Lidmila Vokřínková
- převzato -*

Siena

- rodiště sv. Kateřiny

V dubnu, a to 29., si připomínáme památku sv. Kateřiny Sienské, učitelky církve a spolupatronky naší farnosti.

Loňského roku jsem při návštěvě Itálie navštívil rodiště sv. Kateřiny – město Siena (ital. Sjena), které má cca. 58. 000 obyvatel. Dominantou města je Dóm – katedrála (románsko-gotická, 12. – 14. století) a je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie. Průčelí okouzlí krásou soch, bělostí mramoru a barevnými odstíny zelených a růžových kamenů tří špic na vrcholu z roku 1877. Pod střední špicí na okně je namalována Poslední večeře Páně a v rozích jsou čtyři evangelisté. V interiéru je mnohobarevný mramor s nádhernou klenbou modré barvy. Po levé straně je umístěna kazatelna z 13. století překrásného, bohatě tesařného osmihranu, která patří mezi nejdůležitější umělecké památky všech dob. A pak se již přichází k ostatku sv. Kateřiny, je zde umístěn její prst.

Další cesta vedla do chrámu sv. Domínika, který byl dostavěn v roce 1465, téměř 200 let poté, co byl položen základní kámen. Interiér má několik významných obrazů. V křížové kapli se nachází Podobizna sv. Kateřiny Sienské, jedná se o její skutečnou podobu a především je zde hlava této světice. Opravdu na tomto posvátném místě je člověk dojat. Zde jsem se pomodlil o přímluvu, pomoc a ochranu pro naši farnost.

Svatá Kateřina se narodila v tomto městě 25. 3. 1347, zemřela 29. 4. 1380, v roce 1461 byla prohlášena za svatou a 4. 10. 1970 papežem Pavlem VI. za učitelku církve.

Bože, tys naučil svatou Kateřinu rozjímat o utrpení tvého Syna a sloužit tvé církvi. Dej, ať se i naše srdce rozhoří láskou k Němu, abychom žili v trvalém spojení s ním a mohli se radovat, až se zjeví jeho sláva.

Má cesta k Bohu - 2. část

Jela jsem na pár akcí, ale ačkoliv mi energie vibrovala tělem a zázračně jsem se zbavovala mindráků z mládí, byla to všechno spíš jen hra.

A krom toho jsem začala vidět i „zákulisí“ a když jsem se měla stát výměnným předmětem pro jisté praktiky, tak se mi ti lidé zhnusili ještě více.

Já toužila přece po něčem jiném. Ne po předvádění svých schopností, ale po odevzdané lásce. A pak jsem narazila na jeden ze směrů hinduismu, který nebyl založen na cvicích a postech, ale na milování boha ve všech jeho aspektech (ne ale Boha v našem smyslu) a tady jsem se na čas zastavila. Zpívala jsem hindské písně, ale nejraději jsem měla jednu v angličtině, což byla modlitba Ježíše v Getsemanech: ne vůle má, ale tvá se staň... Dokázala jsem se zklidnit, koncentrovat se na své srdce, ale nejraději jsem meditovala obraz Krista. To bylo možné, ale později nás vedli k tomu, abychom meditovali obraz jejich mistra. A to se mi už nelíbilo. Zvláště když jsem pronikla mezi ty zasvěcenější a začala vidět realitu.

A tak jsem měla se svým přítelem jakousi vlastní cestu. Nad naší postelí byl obraz Krista i Panny Marie, ale hned vedle tančící Krišna a mnoho dalšího. Vykládali jsme si sny, tarok, nechali si udělat od ruských tajně zasvěcených odborníků horoskop. Přitom všem jsem ale měla pocit, že jsem jen předmět hozený do soukolí dějin, že svým narozením a nebo volbou karty či hodem kostky neúplatně potvrzují, že vše už je dáno, nic nemohu změnit, vše o mně vypovídá a já s tím nic nemohu dělat.

Přesto všechno se mi začala konkretizovat představa Boha. Už to nebyla smyšlenka hodná zasvěcených diskuzí. Už to byl „kdoosi“, kdo opravdu je. Po ránu jsem chodila meditovat do břevnovské zahrady, což je klášter benediktinů,

duchovní pramen Prahy. A tak jsem si představovala, že Krista vidím a že s ním rozmlouvám. Bylo to stále ještě cvičení vizualizace, ale už i modlitba.

A pak se začalo hodně věcí měnit. Šťastný život zamilovaného párečku dostával trhliny. Byla jsem čím dál více ve škole a v divadle, mezi známými, a tak přítel začal být zase více mezi svými. On začal chodit na party s house music, začal kouřit marihuanu a pak i experimentovat s LSD, začal koketovat s jinými dívkami (ne že já bych byla úplně vzorná, ale snažila jsem se odolat a být věrná). A náš vztah se rozhoupal. V závěru jsme sice spolu stále bydleli, ale byla jsem zoufalá. A tehdy poprvé jsem si začala hledat místo, odkud by se dalo skočit. Naštěstí odjel na půl roku do Anglie a ačkoliv se příliš neozýval, měla jsem jistou naději. Dokonce jsem za ním přijela. Bylo to pár intenzivních dnů, kdy jsme oba věděli, že na jejich konci bude i náš konec. A opravdu: do autobusu na zpáteční cestu jsem nasedala v slzách, zatímco on se živě bavil s děvčaty venku. Ale blížilo se léto, a tak jsem i tohle přežila, i když moje procházky na Vyšehrad s obdivným pohledem na Nuselský most byly častější. Pak se v srpnu vrátil, a to padla poslední naděje. Kolem něj spousta holek, vždy nějakou obdivoval, za chvíli to už zase byla jiná. A já přitom „probíhala“ paralelně. Byla jsem schopna pro pár chviliek znovu se ponořit až na dno...

... pokračování příště ...

Andrea

*(převzato z internetu - www.signaly.cz
- toto svědectví zaznělo na CSA 2003 v Třešti)*

Fórum mládeže 2004

„V Kristu celá stavba pevně spojena a roste v chrám.“ (Ef 2,20-21)

Na Fórum jsem jela poprvé a vůbec jsem netušila, co od této akce mám očekávat. Navíc bylo určeno pro mě (na první pohled) nepřilíš zajímavé téma - FARNOST. Nyní ale můžu říct, že jsem opravdu ráda, že jsem tam mohla být, i když to žádná oddechovka nebyla.

Už když jsem v pátek v podvečer dorazila do brněnského Petrinia, kde se celá akce odehrávala, dýchla na mě veselost a optimismus všech přítomných, takže mi bylo jasné, že nuda tu rozhodně nebude - což také nebyla ;o)). Navíc, jak jsem postupně zjišťovala, přijeli tam samí „staří známi“, takže o zábavu a různé povídání si rozhodně nebyla nouze. Po úvodní mši svaté jsme však začali „pracovat“ (pro což jsme sem přijeli) - rozdělili jsme se do skupinek, ve kterých jsme měli prodiskutovat kupu otázek, týkajících se právě farnosti.

Chtěla bych vám sdělit, co mě oslovilo, právě když jsme prodiskutovali, zda je nyníjší (tj. územní, katastrální) uspořádání farností „vyhovující“. Ve skupince jsme hodně mluvili o tom, jestli by nebylo lepší - především ve velkých městech - vytvořit farnosti podle zájmů, stavů... tudíž například farnost studentskou, farnost rodin, farnost důchodců atd. Na první pohled je to myšlenka určitě lákavá. Představa, že by „moje“ farnost byla společenstvím mladých lidí podobného věku jako já, kteří by prožívali vztah s Bohem, lidmi i život obdobně jako já, kteří by měli stejné starosti a problémy, je určitě pěkná, ale bojím se, že by se takové společenství brzo uzavřelo cizím lidem. V tom vidím krásu farnosti takové, jaká je nyní, že podobně jako v rodině (což v podstatě je farnost také) zde musím žít s lidmi, které si sama nevybírám, kteří mají mnohdy jiné názory a já se tedy musím učit toleranci a odpuštění, musím se naučit přijímat druhé i to, že nemusím mít pravdu vždy já, ale může ji mít ten druhý. Vždyť nám byly dány jiné vlastnosti, abychom se doplňovali.

Věřím, že také kvůli těmto důvodům se všech asi 12 skupinek shodlo na tom, že „není potřeba měnit základní strukturu farnosti, ta je léty ověřená, církev může na úrovni farnosti působit jako doposud, důležitá je obnova toho, co je“.

Díky Fóru jsem si uvědomila, jaký je dar žít ve farnosti, kde je kněz, která je poměrně aktivní, kde mám přátele a kde jsou lidé, kteří svými odlišnými názory občas (ať vědomě či nevědomě) poodkryjí kus Pravdy.

Kéž je tedy naše farnost v Kristu pevně spojena a roste v Boží chrám.

- MK -

Modlitební úmysl

Náš nejstarší duchovní otec Alois Bum-bálek neustává v modlitbách za všechny lidi dobré vůle a vzkazuje všem, aby na přimluvu PANNY MARIE PROSTŘEDNICE VŠECH MILOSTÍ měli dar duchovní prozřetelnosti a o ni také prosili, zvláště když se nyní modlíme za nová kněžská a řeholní povolání.

Nebojte se, zvláště vy, mladí, a buďte na dar víry hrdí.

Zaplat' Vám Pán Bůh!

Lidmila Vokřínková

Promluva P. Balíka ve Vatikánském rozhlase v lednu 2004

Mladý věřící člověk v současné společnosti. Jak se cítí? Jak prožívá svou víru?

Není to dávno, co jsem ve společenství mladých byl přítomen jisté diskuzi. Točila se okolo toho, jak v jedné třídě střední školy pustila učitelka žákům jakýsi pornofilm. Mladý věřící chlapec se ptal svých kamarádů: „Co jsem měl dělat? Jak reagovat? Odejít? A co kdybych měl potom neomluvenou hodinu? Nebo jsem měl zůstat? Ale to bych byl jako ostatní a byl bych nucen se dívat na film.“ Byla to nesnadná volba. Podobně se mi svěřilo jedno děvče z vysokoškolské koleje. Na pokoji bydlí tři děvčata, ovšem na noc se k nim vždy nastěhuje chlapec jedné z nich a přespává u nich. Jak reagovat? Odstěhovat se? Vyhodit ho? Dělat, že se nic neděje? Kam až sahá míra tolerance? Opět nesnadné rozhodování.

Již dávno je za námi doba, kdy učitelky strhávaly dětem křížky z krku. Současná forma ústrků a snad jistého druhu novodobého pronásledování je jiná. Možná i rafinovanější a náročnější. V tom je dnes situace v České republice v jistém slova smyslu srovnatelná se situací v jiných rozvinutých státech Evropy a světa. Ve společnosti se zdomácňuje nová nepsaná ideologie, kterou vytvářejí masmédia, ideologie nesprávně pojatého liberalismu a absolutního relativismu. Zakoušíme to, co historie dobře zná. Tam, kde se vytrácí smysl pro Boha, vytrácí se i smysl pro člověka. Mít svůj názor, který je odlišný od toho, co předkládají média, vyžaduje čím dál tím víc odvahy a statečnosti. A právě tuto odvahu a statečnost současná doba vyžaduje od křesťana. Pro věřící to ve skutečnosti znamená, aby jejich životní volba

víry byla vědomá a co nejryzejší. Na druhé straně, i když to zdaleka neplatí o všech křesťanech, často tváří v tvář dnešní společnosti ztrácíme odvahu k jasnému hlásání víry v Ježíše Krista a necháváme se strhnout tlakem davu. Se svým křesťanstvím se schováváme a tajíme, o víře moc nehovoříme. S tím se pojí i fakt, že své morální postoje neumíme vysvětlovat a srozumitelně předkládat. Je to způsobeno jistě i dobou komunismu, že se novým odstínům ctnosti statečnosti učíme jen pozvolna. Na toto téma jsme si mohli v předvánočním týdnu přečíst pěkný článek poslance Jiřího Karase. Hovoří v něm o katolickém pocitu méněcennosti a vyzývá především katolíky české společnosti ke správné míře sebevědomí a k odvaze přiznat se veřejně k víře. Když se zadíváme do historie, zjistíme, že každé období provázely rozmanité těžkosti. Hlasatelé evangelia byli vždy obyčejní lidé bojující se svými chybami, se svým strachem, ale byli to lidé nadšení pro Krista. Vážili si daru víry a jejich srdce přetévalo. Vždyť jak jinak bychom si mohli vysvětlit odvahu tolika misionářů z dějin křesťanské misie až do dnešní doby? Kolik to bylo mučedníků, kolik to bylo obětí krve! Oni byli zamilováni do Krista. Jak napsala sv. Terezie z Lisieux: „Láska je vedla, láska jim dodávala odvahu.“ I oni se statečnosti učili, proto misie šla vždy ruku v ruce s formací člověka.

Podobně jako naši předkové i my stojíme před vůlí k odvaze k evangelizaci. Tak jako oni i my musíme přemáhat strach, své obavy. I my se musíme učit snášet ústrky a posměšky pro Krista. Mluvíme-li tedy v církvi o angažovanosti křesťanů, o evangelizaci, předpokládá to, že se také snažíme o posílení naší katolické identity. Ano, je třeba se angažovat. Kdo se však angažuje, neměl by zůstat sám. Potřebuje formaci, potřebuje posílit své křesťanské sebevědomí. Na adresu

mladých lidí Jan Pavel II. na 12. Světovém dni mládeže v Paříži řekl: „Poslání evangelizace, které vám je svěřeno, vyžaduje, abyste si během celého života nacházeli čas nezbytný k duchovní a věroučné formaci. Tím se prohloubí vaše víra a vy sami se stanete těmi, kdo formují.“ Od roku 1991 proto patří mezi základní úkoly diecézních center pro mládež příprava animátorů. Mladých, aktivních, věřících lidí. V žádném případě nejde o to naučit jakési evangelizační figle, ale jde o pomoc mladým lidem, aby pochopili a prožili cenu vlastního života a osobního Božího povolání. Vždyť kdo bytostně uvěří, že je Bohem vyvolen a milován, ten přece prožívá svůj život jako opravdové poslání a o štěstí s Bohem se touží rozdělit. To je právě posílení sebevědomí, to je zdroj odvahy: láska ke Kristu.

Kurzy pro animátory mládeže v první řadě nabízejí lidskou a duchovní formaci. Nechybí tu ani vzdělání v dovednostech, jak pracovat s mladými. Témata jednotlivých setkání jsou velice rozmanitá a čerpají z teologie, psychologie, pedagogiky a dalších oborů. Nedílnou součástí kurzu je společná modlitba a sdílení života. Kurzy jsou většinou dvouleté, v každém ročníku je čtyři až pět víkendových setkání. Všechny nás jistě naplní radostí zjištění, že v tomto školním roce diecézní centra pro mládež zaznamenala velký zájem o tyto formační kurzy a dnes je navštěvuje 450 mladých lidí. Zvýšený zájem je kromě jiného důsledkem systematické, dlouhodobé pastorace mládeže v našich diecézích a jistě i posledního Celostátního setkání animátorů, které se konalo v srpnu minulého roku v Třešti.

Být katolíkem nebylo zřejmě v žádném historickém období snadné. Uvědomit si nové formy překážek, se kterými se potýkáme v naší epoše, je jistě důležité. Nemělo by nás to však vhnět do pesimismu a poraženectví. Ba naopak. Ten, kdo dovede pojmenovat obtíže, snadněji je dokáže překonat. A to je velký úkol, který před nás klade současná společnost, novopohanská a přítom hledající Boha.

Pro Věžník zaznamenala Marie Krechlerová

Rodičové, na slovíčko!

V minulých dnech jsem vyslechla z úst naší mládeže moudrou a velice závažnou myšlenku i hlubokou pravdu:

„Byli jste pryč, když jsme vás potřebovali; a teď přicházíte, když my o to nestojíme!“

Chci se o tuto skutečnost podělit s rodiči, prarodiči, učitelkami, učiteli, vychovatelkami i vychovateli, prostě se všemi, kterým leží na srdci zdárný růst a šťastný život našich malých i dospívajících dětí. I v tom dnešním uspěchaném světě musíme slyšet tu důraznou a naléhavou výzvu.

Mít více času k naslouchání; abychom se pro děti stali tou dobrou, laskavou „VRBOU“, ke které může dítě kdykoliv přijít a upřímně jí našeptat nejenom své radosti, ale také tíživé starosti, zklamání i trápení. U své „VRBY“ by všichni měli najít laskavost, vstřícnost, porozumění a také moudrou, dobrou radu. Někdy stačí jen velmi málo - jenom vlídné, povzbudivé slovo, které posílí a ulehčí svěřený problém. Snažme se proto svěřeným dětem věnovat čas; ten se nikdy neztratí, vrátí se nám v úsměvu našich dětí a s nimi půjdou životem pěkné vzpomínky na dětství prožité v lásce, svornosti i v odpuštění.

S pokorou v srdci prosme: „*Ó, Pane, posiluj nás a dej sílu, abychom dětem byli laskavými rádci a dobrým příkladem!*“

*Vše dobré vám přeje
Olga Hrbková*

Vzpomínka na vzácného člověka

Dne 9. května 1890 se narodil a 9. března 1948 zemřel nezapomenutelný konsistorní rada a děkan v Třešti pan J. Martínek.

Byl to vzácný a báječný člověk. Vyučoval nás náboženství až do měšťanské školy - jak se tehdy říkalo. Byl vtipný a o legraci s ním nebyla nouze. Celý život mi říkal „Boženice vopice“. Nebylo to pro mě nic hanlivého, právě naopak - těšilo to. Když bylo svaté biřmování, měla jsem zlomenou ruku - v sádře. Zastavil se a aby pan biskup neslyšel, zašeptal: „Boženice vopice, kams to strčila, do žentouru?“

Takových postřehů by se dala napsat celá řada. Ale ten nejdůležitější - byl velký přítel mého muže a sám se nabídl, že s námi pojede do Brna, kde nás oddával v kostele u sv. Tomáše. To bylo 8. listopadu 1947. A v březnu 1948, den před jeho smrtí, jsem jela za ním do nemocnice v Jihlavě. Přišla vrchní sestra a pan rada říkal: „Sestřičko, toto byla moje poslední svatba.“ Návštěva probíhala ve veselém duchu. Když jsem odešla, padl do kómatu a už se neprobudil.

Pokoj jeho duši!

B. Němcová - Lusková

Modlitba díků

Anna Janů

Ty, který znáš mě líp
než já znám vlastní šrámy,
Ty, s jehož vědomím mi náhle šedne vlas,
můj vlas, jenž láskou tvou
je něžně spočítaný
a jehož mladou čern
mi dneska odnímáš,
velký Otče můj,
mám duši plnou díků
za toto poselství,
že se mi krátí čas.

Já vím, že tato šed'
je výkřik okamžiku,
za nímž jde okamžik,
kdy si mě zavoláš.
Pokorně, Otče můj,
z Tvých rukou беру stáří,
ať je to vlídný dar
či hrubý, těžký kříž.
Jen mi nech naději,
že jak čas do mých tváří
tak Ty mi do srdce
svou pečeť vyhloubíš.

- KP -

Slova Svatého otce Jana Pavla II.

Můžeš Boha opustit,
ale nemůžeš zabránit, aby tě hledal.
Můžeš Boha nenávidět,
ale nemůžeš zabránit, aby tě měl rád.
Můžeš se rozhodnout proti Kristu,
ale on se na Golgotě rozhodl pro tebe.
Můžeš se vyhýbat jeho slovu a jeho církvi,
ale jeho slova a církve tě přesto stále hledají.
Můžeš si sám hledat cesty,
ale nemůžeš zabránit, aby tě Bůh nevedl.
Můžeš Boha zapírat, proklínat,
ale nemůžeš zabránit, aby Bůh nebyl.

...MÍT V RUKOU ČAS...

„NEMOC A SMRT SI NEVYBÍRÁ!“ (citace z jednoho českého filmu)

Mě našťestí zatím potkalo jenom to první. Ale jak já si to užívám, jéje!!! Takovouhle nemoc bych přála všem!!! Po prvních dnech útrap, bolavých krků, zacpaných nosů, teplot, rým a kašlů se udělalo podstatně líp a já si slastně užívám rekonvalescence. A ta mě tentokrát opravdu „baví“!!!

Někoho možná napadne: ...NUDA!!!

Já to ovšem vidím jinak. Ráno si vstanu, až se mi chce (i když v posledních dnech jsem se stala VRÁTNOU a SVAČINÁŘKOU v našem kurníku – vlastníme chov pro maso, peří a vejce). Poté provedu základní hygienický návyk, ale zásadně mě NETRÁPÍ účes (přesto, že toho na hlavě moc nemám), make-up, barva očního stínu, móda, extravagance, manýry, ani olupující se lak na mých nehtech...

Cítím se krásně svobodná a nespoutaná!! Ale už se mi to krátí...ono pak jaksi dobře nejde chodit mezi lidi neupravená a v tepláčkách.

A jak trávím zbytek dne??? Všelíjak. Poslouchám oblíbená CD, spím, sním, něco málo přečtu a koukám na televizní přijímač. Pro mnohé může být tento aparát jakýmsi zlodějem času – pro mě je však docela milým společníkem a dobrým informátorem. Musím samozřejmě několikrát za den PŘEPÍNAT!!!

Téměř denně si zvu do své rezidence samé příjemné návštěvy, takže mi není ani smutno po společnosti. A tak mi to přímo utíká...

Večer ale nemůžu spát – a to od minulého týdne, kdy nám technické služby vyměnily na baráku novou lucernu! (jedná se spíše o halogen, od kterého je vidět minimálně do Čenkova). A jak tak nespím, napadají mě roztodivné myšlenky, teorie, úvahy, vize – snad se tomu dá říct i dialog s VŠEMOHOUCÍM...

Tento můj relativní KLÍDEK však narušila zpráva o náhlém úmrtí našeho „skoro-souse- da“... „VĚK DO RAKVE“ ještě zdaleka neměl, přesto zemřel. A já se v tu chvíli začala hrozně bát smrti. Možná víc toho, co bude po ní. Kam by mě asi HOSPODIN ZAŘADIL??? „NAHORU“ či do pověstného „SKŘÍPOTU ZUBŮ“???

Člověk o smrti slyší tisíckrát, ale jde to kamsi MIMO. Ale když se ona smrt otře alespoň kousek o náš rukáv, když docela zblízka zaslech- neme ono pohádkové přibrušování kosy, není nám z toho přirozeně asi moc fajn... Mně teda nebylo... vystávala mi na mysl slova: „NEVÍTE DNE ANI HODINY“.

Ten večer jsem opět nemohla spát (i díky té nově nainstalované lampě)... Přemýšlela jsem o své existenci a taky o tom, proč si Hospodin vybral zrovna toho souseda... Všemohoucí na mě v tu chvíli působil děsně nespravedlivě a krutě... Kam se ubíraly moje úvahy dál, NEVÍM. Usnula jsem.

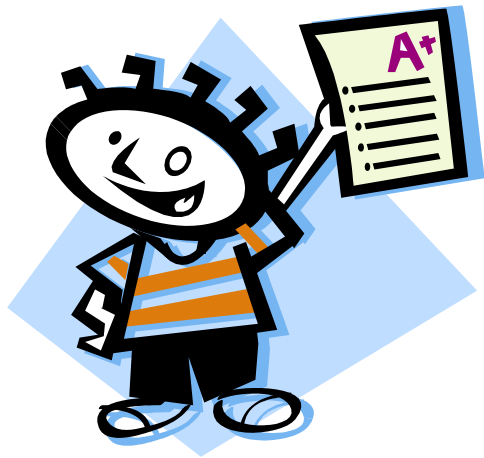
V době, kdy sepisuji toto pojednání, pobývám stále ještě na lůžku a užívám si slastného NICNEDĚLÁNÍ... „Už léta jsem si takhle neodpočinula...“ (citace českého filmu) - ale brzo mi to skončí a začne ten obyčejný všední život... Snažme se ho tedy žít všichni NAPLNO („ne ho jenom KRÁJET“). Dopřejme si také i dostatek RELAXACE – ať už v jakékoliv podobě – JE TO POTŘEBA!!!! A nezapomeňte, že nemoc a smrt si nevybírá...

- JaS -

P.S. ...vždyť je to přece krása, MÍT V RUKOU ČAS..., jak o tom zpívá Karel Plíhal.

Pololetí

SLOVNÍK JAZYKA ČESKÉHO nám označuje slovo pololetí jako složeninu - půlletí - půl léta - polovina roku. Všichni školou povinní dobře znají význam tohoto slovíčka; polovina školního roku. Pololetí je tedy pět měsíců každodenní pilné práce v našich učebnách. Každý den vyučující trpělivě, s láskou i odpovědně předávají své znalosti všem svým žákům. Ti ji však s rozdílnou ochotou přijímají a tím se buď obohacují, nebo též ochuzují o důležité vědomosti, potřebné dovednosti a poznatky.

Pololetí můžeme brát jako malé „školní dožínky“ - vysvědčení nám ukazuje, jak jsme pět měsíců hospodařili. Ti pilní a svědomití sklízají úrodu dobrou, ti méně pilní se nad svým výsledkem určitě zamyslí. Ještě není nic ztraceného!

O prázdninových dnech jste si jistě všichni rádi a dobře odpočinuli, každý podle svých zájmů.

No a po načerpání nových sil - hlavu vzhůru - a radostně do další práce.

Ve druhém pololetí bude určitě hodně možností k vylepšení výsledků. Kéž o těch druhých „dožínkách“ jsou veselí a spokojení všichni! Zdraví, úspěchy a Boží ochranu každý den! To vám moc přeje

Olga Hrbková

Pašijová píseň

Rudolf Otto Wiemer

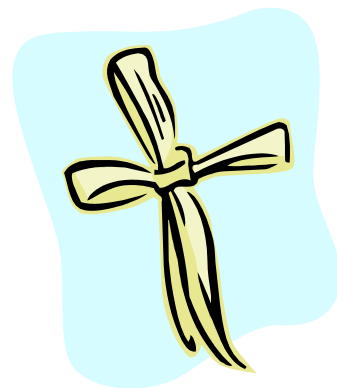
Ten, kdo víno rozdává,
musí ocet pít.
Ten, kdo ruku na obranu nezvedá,
je bit.

Ten, kdo opuštěného hledá,
je opuštěn.
Ten, kdo nikoho ke křiku nepřivádí,
nahlas křičí.

Ten, kdo rány léčí,
je probodáván.
Ten, kdo červa zachraňuje,
je rozšlapáván.

Ten, kdo nepronásleduje, nezrazuje,
je vydáván napospas.
Ten, kdo vinen není,
ten bezhříšný je mučen.

Ten, kdo oživuje,
je zabíjen.
Ten, kdo katy omilostňuje,
bez milosti umírá.

Statistická ročenka 2003

Zkusme něco přesného vyčíst z (ne)přesných čísel statistiky naší farnosti.

Začneme od vstupu do církve: křtů v naší farnosti bylo 11. Sňatků bylo 5. Svátost pomazání nemocných přijalo 67 našich bratří a sester. Pánu Bohu jsme odevzdali 21 zemřelých.

Do vyučování je přihlášeno v letošním školním roce 83 dětí. Nemálo je však těch, co se ani nepřihlásili a nebo nechodí pravidelně. Náboženství vyučují:

1. třída – p. Hamerníková Monika
2. třída – p. Paulasová Marie
- 4.+5. třída – p. Štrejbarová Ludmila
- 6.+7. třída – p. Hynk Vladislav
3. třída, 8.+9. třída, Hodice – P. Kubín Roman

Ve farnosti se schází 2 společenství manželů a jedno společenství komunity Emmanuel. Páteční společenství mládeže zaniklo. Mladí se schází na přípravách na svátost biřmování. V pondělí se schází mladí k modlitebnímu společenství. Ve středu bývá společenství biblických hodin.

A jak jsme hospodařili?

Z roku 2002 jsme měli k dispozici: v pokladně 6.562,- Kč, na účtě 193,92 Kč a dluh 57.000,- Kč u farnosti Růžená.

V roce 2003:

příjmy celkem:

sbírkky -	355.012,98 Kč
příjmy za církevní úkony -	260.473,50 Kč
dary fyz. a práv. osoby -	1.000,- Kč
úroky - účet -	11.500,- Kč
	4.041,48 Kč

příspěvek opravy:

Město Třešť -	18.000,- Kč
Ministerstvo kultury ČR -	59.998,- Kč

výdaje celkem:

bohoslužebné -	323.574,30 Kč
režijní -	2.701,- Kč
oprava střechy kaplanky I. část -	62.638,- Kč
odeslané příspěvky (misie, Charita, halěř sv. Petra, školství, bohoslovci, biblické dílo, na potřeby diecéze, pojištění kostela, Celostátní setkání animátorů) -	87.005,80 Kč
vrácení půjčky farnosti Růžená -	114.229,50 Kč
	57.000,- Kč

Zůstatek k 31.12. 2003

pokladna -	1.025,70 Kč
účet I -	7.165,15 Kč
účet II -	30.003,75 Kč

Chtěl bych poděkovat všem za váš podíl na životě farnosti. Všem upřímně Pán Bůh zaplat'! Kéž nadále žijeme z milosti Boží a dobře prožíváme čas, který nám Pán popřává.

Co bude v letošním roce? Chceme se zaměřit na rodinu. O tom však píšu více na jiném místě.

Od 12. do 15. 3. 2004 bude ve Staré Říši duchovní obnova pro mládež. Povede o. Norbert Rouš, OPraem – premonstrát z Nové Říše.

Na Kateřinskou pouť, 2. května v 10,00 hod., by měl pan biskup udělovat svátost biřmování. O dalších věcech se budete dozvídat při ohláškách a na stránkách Věžníku.

Výběrové řízení na biskupa?

V souvislosti s jmenováním nového biskupa Pavla Posáda, kterého znáte i z jeho působení v Třešti, jste se ptali: Jak se někdo stane biskupem? Našel jsem jednu starší tiskovou zprávu, která toto všechno osvětluje:

Pavel Posád v den svého jmenování biskupem litoměřické diecéze.

„Proces jmenování nových biskupů se řídí příslušnými normami církevního práva. Pravidla, kterými se řídí proces jmenování biskupů v Římskokatolické církvi, se nacházejí v Normách pro promoce do biskupské služby v latinské církvi vydané Radou pro veřejné záležitosti církve 25.3.1972 a v Kodexu kanonického práva z roku 1983 (CIC - kánony 364/4, 377 a 378).

Jestliže diecézní biskup usoudí, že potřebuje pro výkon pastoračních povinností při správě diecéze pomocníka, a že pro jeho diecézi má být ustanoven pomocný (světící) biskup, předloží Svatému stolci prostřednictvím Apoštolské nunciatury seznam tří kněží (tzv. ternu), zvláště vhodných pro tuto službu. Papežskému vyslanci (nunciovi) přísluší jednotlivě zjistit a spolu se svým názorem sdělit Svatému stolci, co radí biskupové a konsultori.

Biskupové jsou požádáni, aby předali apoštolskému nunciovi seznam jmen konsultorů, kteří nunciovi na požádání sdělí svůj názor podle dotazníku, v němž se hodnotí lidská, duchovní, morální a pastorační kvalifikace navrhovaných

kandidátů na nové biskupy. Počet konsultorů, mezi nimiž jsou duchovní i laici, se pohybuje kolem 50. Konsultori jsou dotazováni „pod slibem uchování tajemství“ (sub peculiari secreto pontificio) a „podle svého svědomí“ (coram Deo). Papežský slib uchování tajemství je udržován proto, aby byla chráněna dobrá pověst těch kandidátů, kteří nebyli vybráni.

Tato „terna“ je zaslána do Vatikánu Státnímu sekretariátu a Kongregaci pro biskupy. Návrhy jsou potom podány Svatému otci, který vždy nemusí nedodržet navržené pořadí, ale může vybrat kandidáta, který není zařazen jako první. Státní sekretariát pošle rozhodnutí papeže příslušné Apoštolské nunciaturě a ta diskrétně kontaktuje vybraného kandidáta s dotazem, zda jmenování přijímá. Kandidát má možnost ze závažných důvodů jmenování odmítnout, v tom případě je kontaktován v pořadí druhý kandidát. V případě souhlasu kandidáta se stanoví termín zveřejnění jména nového biskupa. Dříve než se kanonicky ujme svého úřadu, složí jmenovaný vyznání víry a přísahu věrnosti Svatému stolci a předloží příslušnému diecéznímu biskupovi jmenovací dekret. Výkon funkcí, které vyplývají z biskupského svěcení, je samozřejmě možný až po biskupské konsekraci jmenovaného biskupa.

Se státními autoritami nedochází během celého kanonického procesu ke konzultacím. Krátce před zveřejněním jména nového biskupa církevní úřady informují (nikoli však z důvodu udělení souhlasu) prezidenta republiky, předsedu vlády a ministra kultury.“

Daniel HERMAN, Česká biskupská konference

Takto se to lidsky stane, to, co Bůh už od věčnosti připravil. Otcí Pavlovi vyprošujeme všechny dary potřebné k další službě, ke které ho Pán povolal. Budeme ho i nadále provázet svojí modlitbou.

o. Roman Kubín

Farní kostel svatého Martina

Již od roku 1995 je v Třešti vyhláše-
na městská památková zóna, která má chránit
charakter stávající zástavby ve městě. Tak jako
každým rokem i loni Město Třešť požádalo mi-
nisterstvo kultury o dotaci na opravu a regene-
raci nemovitých kulturních památek ve městě (v
loňském roce byla zahájena z tohoto programu
například výměna střech na kaplance). Začátkem
měsíce února nám byla sdělena potěšující zpráva,
že jsme byli s naší žádostí úspěšní. Již na dřívěj-
ších jednáních bylo radními města garantováno,
že získané prostředky z programu regenerace bu-
dou od roku 2004 směřovány do opravy farního
kostela svatého Martina, který je ve
vlastnictví Římskokatolické farnosti
v Třešti. Částka, o které jsem se zmínil
v úvodu a je získána pro letošní rok,
je opravdu velká - jedná se o více jak
jeden a půl milionu korun. K této
částce bude muset město i farnost
přidat své minimální, pravidly sta-
novené finanční podíly.

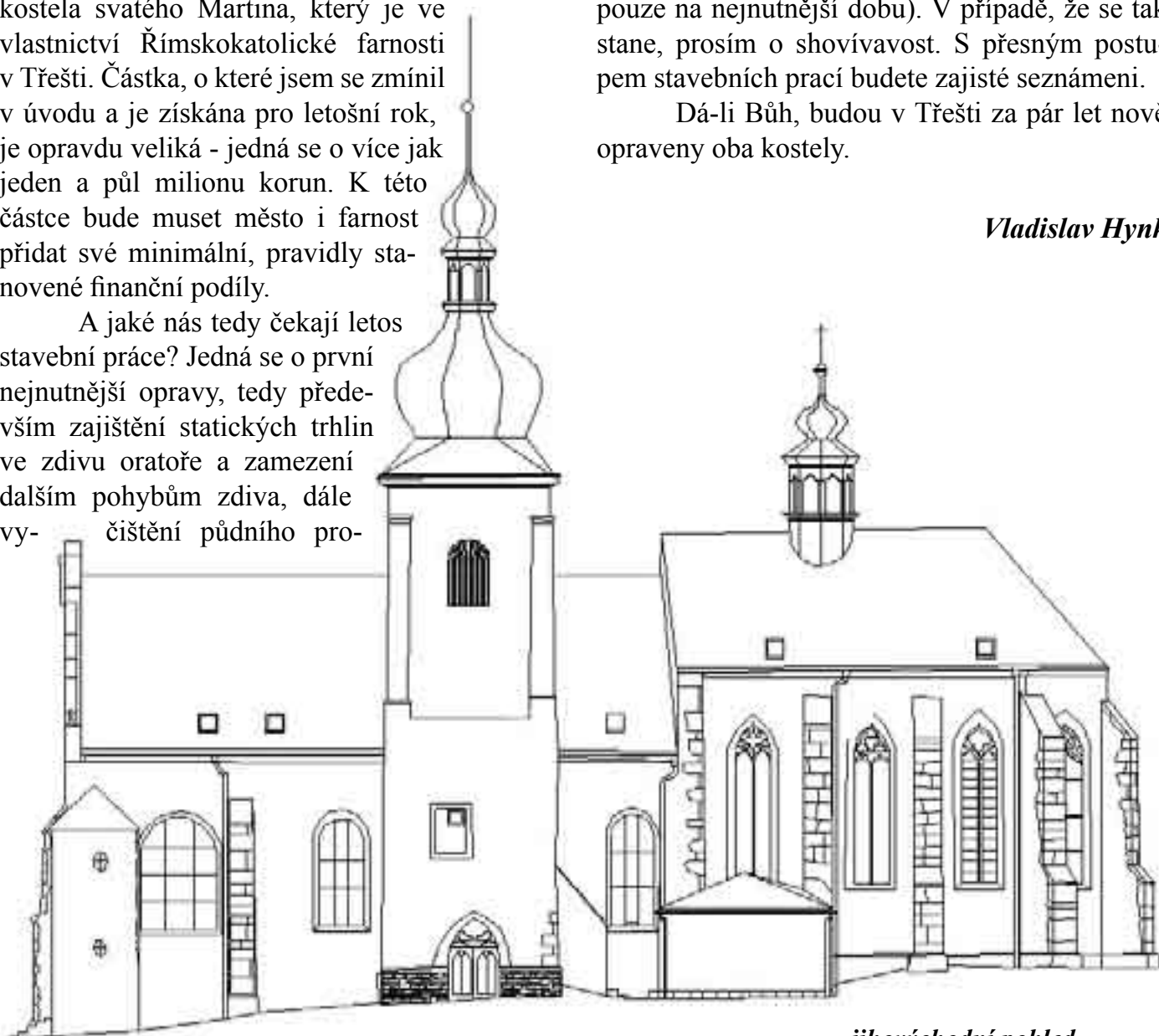
A jaké nás tedy čekají letos
stavební práce? Jedná se o první
nejnutnější opravy, tedy přede-
vším zajištění statických trhlín
ve zdivu oratoře a zamezení
dalším pohybům zdiva, dále
vy- čištění půdního pro-

storu, demontáž vyžilých prvků dřevěné půdní
podlahy a nahrazení novou dřevěnou podlahou,
chemické ošetření krovu spojené s dílčími výmě-
nami jednotlivých zničených dřevěných prvků.
V další letošní fázi regenerace kostela bude pro-
vedena kompletní výměna střešní krytiny. Z dů-
vodu nadměrné vlhkosti zdiva a omítek v dolní
části stavby bude nutné důsledně odvést srážko-
vou vodu (stékající po povrchu i soustředěně oka-
povými svody) od paty zdiva a zajistit provedení
vnějšího obvodového odvětrávacího kanálku.

Závěrem bych uvedl, že by v letošním roce
neměl být omezen vlastní provoz kostela (možná
pouze na nejnnutnější dobu). V případě, že se tak
stane, prosím o shovívavost. S přesným postu-
pem stavebních prací budete jistě seznámeni.

Dá-li Bůh, budou v Třešti za pár let nově
opraveny oba kostely.

Vladislav Hynk

jihovýchodní pohled

Nedostatek kněží a angažovanost věřících na finanční podpoře církve

Jiří Pecka

Byla jednou jedna škola, na které byl zoufalý nedostatek učitelů. Noví učitelé nebyli k mání. A tak vedení školy rozhodlo, že každý učitel bude mít úvazek dvakrát větší. Po čase to nestačilo, tak každý zvýšil svou pracovní dobu ještě dvakrát. Jenže ta škola měla naprostý nedostatek peněz na provozní zaměstnance - v kuchyni, pro úklid a podobně. Tak vedení školy rozhodlo, že každý učitel ještě musí chodit škrábat brambory do kuchyně a občas skládat uhlí. Pro tuto práci by bylo možno sehnat zaměstnance, ale nebyly na ně peníze. O tom, jak vypadal život učitelů a plody takové jejich práce, je možno si učinit dost jasnou představu.

Je velmi těžké, spíše nemožné, vysvětlit katolickému knězi ze zahraničí, ze země, kde je na jednoho kněze například 5000 aktivních věřících, že u nás máme také nedostatek kněží. V některých českých diecézích je například 100 věřících na jednoho kněze.

Chci požádat, abychom ve svých modlitbách k Duchu svatému za nová kněžská povolání jasněji definovali svá přání. To máme představu, že by třeba bylo potřeba, aby jeden kněz měl na starosti 50 nebo 30 věřících? Pak bychom byli spokojeni?

Sám jsem působil pět let ve službě, kde za pět víkendových bohoslužeb jsem liturgicky obsloužil dohromady 70 věřících. Víím o tom, že souvislosti jsou velice, velice složité. Ale situace, kdy vysokoškolsky vzdělaný muž s kněžským svěcením dělá technického správce třeba 15-ti památkově chráněných objektů, nesouc veškerou právní zodpovědnost, je přece nesmyslná.

Vrátím se k přirovnání o zmateně fungující škole. Řešením opravdu není, že učitelé budou stále více pracovat v kuchyni a v kotelně. Ano, dnešní den se tím zaplácně, ale v budoucnu se to té škole zle vymstí. Prostě ty peníze na zaměstnance se musí někde sehnat. Jinak vedení

školy spolehlivě zlikviduje to nejcennější, co má - lidský potenciál svého pedagogického sboru. Přírodní zákony nelze obcházet. V některých třídách to angažovaní rodiče začali řešit vlastními brigádami, ovšem na slušný chod školy to samozřejmě nestačilo. A tak vedení školy jednou svolalo všechny rodiče. Přiznalo naprostou neúnosnou situaci školy, ukázalo jim vyčerpané a zanedbané učitele, kteří vlastně už neměli co jejich dětem předávat. A po trpělivém vysvětlování vedení školy postavilo rodiče před hotovou věc. Buď si mezi sebou vyberou peníze na provozní zaměstnance, nebo prostě ta škola nebude. Rodičům došla věc, o které nikdy vlastně ani dřív nepřemýšleli, o které nikdy vedení školy před nimi nemluvalo. Sáhli do svých kapes, požádali vedení školy o jasné vyúčtování, co se s jejich penězi děje, a vše tam funguje spokojeně až dodnes.

Nevím přesně, ale mám za to, že příspěvek účastníka nedělní bohoslužby se pohybuje někde kolem 10 Kč. Tedy za měsíc třeba 50 Kč. To nedosahuje ani poloviční výše, kolik téměř každá domácnost zaplatí měsíčně za rozhlas a televizi. Nevím o tom, že by se ČBK za poslední desetiletí nějak cíleně věnovala této otázce. Přitom změna konzumního přístupu většiny věřících k chodu jejich církve je záležitostí opravdu na více let.

V některých třídách - promiňte farnostech - probíhají nezávisle na vedení školy zajímavé nové cesty ke zvýšení angažovanosti. Myslí s prokazatelně vysokou účinností.

Situace podpory instituce, o které říkám, že je pro mne důležitá, padesátikorunou měsíčně, je nenormální. Nebojme se toho. Nestydme přiznat zoufalost situace a vybídnout lidi, kteří mají rádi svou církev, k zapojení do řešení těchto problémů.

Mám za to, že množství práce administrativy i technického charakteru není možné účinně zvládat jen brigádnickou výpomocí. Rovněž větší

zapojení věřících do zodpovědnosti za chod své farnosti a následné solidarity bude mít kladný vliv na růst rodinného prostředí v naší církvi.

Domnívám se, že investice do změny, po které kněz bude moci odevzdat 80% své neknežské práce odborníkům a bude mít čas na svých 100 věřících, se církvi stonásobně vrátí. Prosím, nemluvme o nedostatku kněží. 300 věřících na kněze je velký duchovní blahobyt. Hovořme o našem nezájmu podniknout zcela konkrétní kroky k sejmutí jejich břemen, která jim v radostné službě brání.

Chce to jen trochu odvahy.

- převzato z *Rodinný život*, č.5/03, strana 16 a 17 -
- příspěvek z *Plenárního sněmu katolické církve*,
redakčně kráceno -

My tři králové jdeme k vám...

Tak v prvním týdnu letošního roku chodili koledníci dům od domu, zpívali a zároveň prosili o finanční příspěvek pro charitu. Já jsem s třemi králi koledovala v Cejli. U každého domu podobná scéna: zjištění, zda nehrozí psí nebezpečí, zvonek, chvíle napětí zda někdo otevře a jak se asi bude tvářit, a pak již zmíněná koleda. Reakce lidí byly různé, ale nikdo nás nevyhodil ani nám nevyndal (kromě pubertálních kluků na návsi, to se ale nepočítá). Většinou to byla milá setkání a tak myslím, že bohatší nebylo jen konto kasičky, ale i my o nové dobrodružství.

Jak se zdálo, informovanost o sbírce je celkem velká, hlavně ta negativní. O falešných kolednících věděl téměř každý. Taky o účelu sbírky jakási povědomost je. A tak když jsme celí zmrzlí odjížděli z Cejle, měli jsme radost, že naše koledování nebylo nadarmo.

- LŠ -

Bohoslužby - Velikonoce

Zelený čtvrtek - 8.dubna

Kostel sv. Martina

- mše svatá na památku Poslední večeře Páně, po skončení adorace **19:00 hod.**

Velký pátek - 9. dubna - Den umučení Páně

Kostel sv. Martina

- společná Denní modlitba církve **08:00 hod.**
- křížová cesta na „Křížovou“ **15:00 hod.**
- velkopáteční obřady **19:00 hod.**

Bílá sobota - 10. dubna - Den Kristova odpočinku v hrobě

Kostel sv. Martina

- společná Denní modlitba církve **08:00 hod.**
- po celý den možnost soukromé adorace u „Božího hrobu“

Velikonoční vigilie - 10. dubna - Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Kostel sv. Martina

- mše svatá **23:00 hod.**

Boží hod velikonoční - 11. dubna

Kostel sv. Martina

- mše svatá **09:00 hod.**

Kostel sv. Kateřiny

- mše svatá **18:00 hod.**

Pondělí velikonoční - 12. dubna

Kostel sv. Martina

- mše svatá **08:00 hod.**

Kostel sv. Kateřiny

- mše svatá **18:00 hod.**

Obřady v Růženě

Zelený čtvrtek - **17:00 hod.**

Velký pátek - **17:00 hod.**

Velikonoční vigilie - **21:00 hod.**

Boží hod velikonoční - **10:30 hod.**

Pondělí velikonoční - **09:45 hod.**

CO JSTE HASIČI...

Vážení čtenáři, dovoluji mi přispět do tohoto periodika mým již třetím příspěvkem. Musím se přiznat, že jsem tímto dosáhla svého osobního životního rekordu! (Koho mé nepřilíš duchovní úvahy pobuřují – doporučuji raději přeskočit!)

Po námi všemi oblíbených Vánocích, nabitých „energetickými bombami“, nastal čas, kdy máme skvělou příležitost shodit naše nastřádané „tukové polštáře“. Ptáte se jak??? Odpověď je jednoduchá – VYJDĚTE SI ZAPLESAT!!! Když se to nešídí, kila jdou zaručeně dolů!

Já jsem měla letos možnost zúčastnit se několika „PLESÁNÍ“. Začnu pořádku.

Tradiční VÁNOČNÍ PLES jsem poprvé za 12 let vynechala. Ani nevím proč... snad kvůli kapele či mrazu...

Dalším v pořadí byl NOVOROČNÍ PLES. Měla to být jakási třešňská obdoba všem známého plesu sedlejevského. Opět jsem se stala součástí přípravného, obsluhujícího i uklidového týmu. Na několik hodin jsem se znovu ocitla za barovým pultem (po vzoru mých drahých rodičů, kteří také na plesích KDU-ČSL roky rozlévali obveselující mok). Mám-li tento ples SUBJEKTIVNĚ hodnotit, myslím, že se vydařil... Až na jednu chybičku – vloudila se... bohužel!!! ...Poměrně dost brzo došlo ono proslulé „LEPŠÍ PITÍ NEJEN PRO PÁNY“ (whisky). Někteří návštěvníci ale neváhali a v pozdních nočních hodinách „zhavili linky“ k místním podnikatelům, žádajíc je o doplnění chybějících zásob. AVŠAK BEZÚSPĚŠNĚ!! Ale přežili to i bez toho „vizoura“. Na tomto plese jsem si užívala tedy pouze v pracovním!

Na svůj druhý ples – počáteckých hasičů – jsem přijala pozvání od své kamarádky. Nadchla mě nově zrekonstruovaná místní sokolovna, kde se vše odehrávalo. Můžu říct, že na tomto plese se mi podrážka ušoupala nejméně o jeden centimetr, jak jsem spalovala přebytečné kilojouly. Tančila jsem snad se všemi přítomnými věkovými kategoriemi. Od mladíků až po „zralé muže“! Zde se mi také podařilo vytvořit další osobní rekord – vydržela jsem „taneční maratón“ do páté hodiny ráno, což se mi za mou dlouholetou „plesací éru“ nikdy nepovedlo!

Využila jsem zde také příležitosti k novým setkáním a přijala tykání od galantních mužů... Hodnotím vše velkou VÝBORNOU.

Třetí ples se konal ve Velkém Beranově. Sem se vydávám téměř každoročně. Za těch dvanáct let se takřka nic nezměnilo... Když Beranov, tak tradiční ČESKÁ BESEDA (předtančení), kterou tady tancují – snad spíše „šlapou“ – pořád stejně znudění mládežníci. (Nahrávka na letité MC kazetě praská a šumí také jako před dvanácti lety.) Urodilo se i něco z Kněžic. Přijeli také zatancovat – řekla bych, že to byla taková odlehčená obdoba BESEDY, ovšem na kvalitnější kazetě. Ale snaha kněžických se cení! Tento ples mě letos nějak extra nenadchnul, zřejmě nebyl ten správný BIO STUPEŇ... Musím Vám ale prozradit, že náš pan „šéfredakční“ odvezl beranovským 1.CENU TOMBOLY – VELKÉ ZRCADLO – na které si myslím mnohý „brousil zuby“. Po předání výhry nastalo ještě velkolepé focení pro místní periodika a na stránky internetu. Já bohužel nevyhrála NIC... Po odjezdu z Beranova jsme si ještě

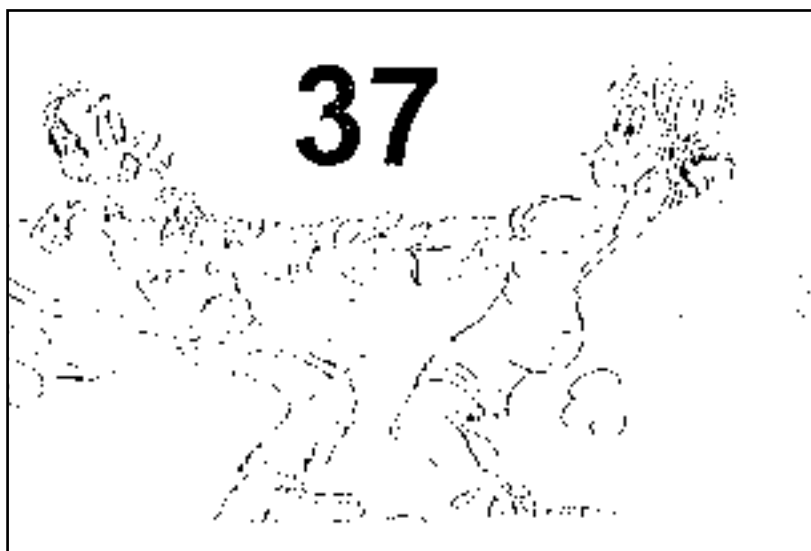
zajeli na noční exkurzi do hypermarketu.

Čtvrtý a pro mě poslední ples pořádali tentokrát HODIČTÍ HASIČI. Dlouho jsem váhala, zda se mám do Hodic vydat či nevydat... Hodila jsem si korunu, mrkla do televizní nabídky a bylo JASNO! Po dvaceti minutách chůze jsme stanuli v místním kulturním domě. Ve foyer mě zaujalo jakési „skleněné terárium“ vyplněné opravdu pěknými díly hodických cukrářek. A pak to začalo – přicházím k dalším dveřím, kde „u vstupu“ sedí tři požárníci. Vypadali mile a spokojeně. Každý měl na stole „TURKA“ (kávu) a pod nohama výhřevnou televizi (teplomet). Řekla bych, že byli v jakémsi polospánku... Pozdravila jsem a vyřkla svoji touhu po jednom lístku. Reakce žádná. Svoje přání jsem trochu hlasitěji zopakovala. OPĚT NIC! Napadlo mě zahájit monolog, že bych opravdu ráda dovnitř. Jeden pan požárník jaksi zmateně zareagoval, ale asi nepochopil, co chci. Už jsem toho měla akorát tak dost, když situaci zachránil mladší muž (už ale ne v požárnickém mundúru), který mi ochotně lístek prodal. Pak ještě nastal problém najít onen stůl 37. Mladík zmizel a se třemi požárníky nastal stejný problém jako na začátku. V zasedacím pořádku nemohli stůl najít. Půjčila jsem si ho tedy a nevycházela z úžasu. Náš stůl byl přímo situován na malém hodickém pódiu, hned vedle muzikantů

a reprobeden. Když jsem dosedla na svoji židli ke stolu č. 37, měla jsem výhled asi metr do zdi, kterou zakrýval tmavě modrý samet, na kterém se vyjímal zásuvka na 220V a nápis z papírových písmen – „OBEC TVOŘÍ LIDÉ A NE ZDI“. A to mě rozesmálo. Nic ve zlém, ale na takový výrok bych asi nikdy nepřišla!!! Účast na tomto plese byla opravdu hojná a tančili jsme opět jako drači – dalšího půl centimetru na podrážce PRYČ! Lehce před půlnocí sem tam vypadla elektrika – muzikanti přestali hrát, zmatek v sále, lidi se téměř splachovali na záchodech – zkrátka tma jako v pytli. Zdatní hasiči ale po chvíli uvedli vše do původního stavu. Zábava pokračovala dál, ale ovšem po půlnoci bylo hůř. ELEKTRIKA JIŽ VYPADÁVALA SOUSTAVNĚ!!! Už to

vypadalo, že ples bude předčasně ukončen. Jeden účastník prohlásil, že toto je zřejmě opatření na zvýšení porodnosti. Nakonec se vše podařilo opravit. Na správné venkovské tancovačce nesmí chybět chlupatá rvačka. Nebylo tomu jinak ani zde. S kolegyní jsme si myslely, že s někým sekl infarkt, ale pak jsme si všimly, že dotyčný neleží na zemi sám, ale má na břiše soupeře. Z první pomoci tedy nebylo nic! To by nás možná zmlátili taky...

V Hodicích bylo opravdu o zábavu postaráno od začátku do konce. U některých se dokonce objevily „JIŽ VYHYNULE“ zelené hřebeny vyčnívající ze zadních kapes na tesilkách – a to mě dostalo!!! Dokonale jsem pochopila i text lidové písně – proč těm hasičům shořel onen pověstný pivovárek!!!

Měla jsem ještě možnost navštívit zcela zdarma místní třešťský Hokejistický ples, který jsem si vloni dovolila ve Věžníku pohanit. Pan organizátor je velmi velkorysý a i přesto mě chtěl pozvat. Ze zásady jsem odmítla, protože jsou mi mnohem milejší a příjemnější obyčejné, standardní plesy, na kterých se točí pivo, podává se guláš, kde hraje nefalšovaná dechovka, kde třeba zhasíná i to světlo – než plesy, které se slovem ples pomalu nemají nic společného.

Letos je to tedy vše, co se mi podařilo „obrazit“ a můžu říct, že jsem s výsledkem spokojená. Už se zase těším na příští rok! TAKŽE PLESÁNÍ ZDAR!!!

Charita

Charita v Třešti se zapojila do čtvrtého ročníku Tříkrálové sbírky ve dnech 1.1.2004 až 11.1.2004.

Výsledky sbírky:

Panenská Rozsídka	1.102,00 Kč
Bezděkov	980,00 Kč
Stájiště	1.105,00 Kč
Hodice	11.028,50 Kč
Růžená	5.354,00 Kč
Čenkov	244,50 Kč
Jezdovice	2.985,00 Kč
Salavice	399,50 Kč
Kostelec	2.085,00 Kč
Třeštice	3.372,50 Kč
Lovětín	6.840,00 Kč
Cejle	1.509,50 Kč
Třešť	48.711,00 Kč

Celková částka činí **85.716,50 Kč**. Všem dárcům Charita srdečně děkuje křesťanským Pán Bůh zaplat'.

Charita v Třešti informuje:

V sobotu 13. a 20. března 2004 se koná sbírka věcí pro potřebné na kaplance v Třešti v době od 8 do 12 hodin a od 13 do 16 hodin. Sbírají se věci, které již nepotřebujete, jsou čisté a v dobrém stavu, a které mohou ještě posloužit jiným lidem v jejich nouzi či tísní (šaty, boty – a to pánské, dámské či dětské, hračky, drobné spotřebiče...).

Poděkování

Někdy mezi Vánoce jsem se zúčastnila v místní farní konírně kulturně-dramatického pořadu našeho mladého, nadaného, novodobého, nám známého umělce MILOŠE KAMENÍKA s názvem Štědrý chlív.

Lidí se sešlo opravdu „požehnaně“! Konírna praskala v základech, i během představení

se neustále trousily dvojice mladých obdivovatelů Miloše Kameníka. V hledišti byly vidět i tváře starších spoluobčanů, kteří překvapili svou účastí a pak nakonec i kritikou.

MILOŠ nám všem (i se svými spolupracovníky) připravil příjemně strávený večer plný nevázaného humoru, dramatu a poezie. DĚKUJEME!!!

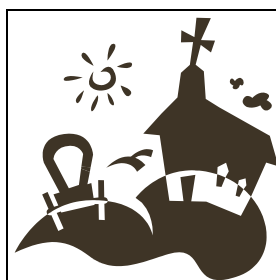
- JaS -

P.S. Miloši, nepřestávej tvořit, jsi fakt dobrý, a příště raději někde v kulturním domě.

Tábor 2004

Tak jak jste mnozí zaregistrovali - pan farář to ostatně několikrát ohlašoval - bylo zahájeno hledání hlavního vedoucího, hospodáře i kuchařů pro letní tábor na Dobré Vodě v roce 2004. Prozatím je vše na „mrtvém“ bodě. Proto Vás prosím o pomoc a ochotu... Uvítám jakékoli informace. Platí však pořád termín od čtvrtka 29.července do čtvrtka 12. srpna. A protože jsem rozený optimista, věřím, že se nějaké řešení najde. Proto si vy, kteří budete mít zájem na letní tábor jet, rezervujte o prázdninách výše uvedený termín. Zdůrazňuji nástup ve čtvrtek - bylo by zajisté nevhodné, kdyby děti na tábor přijely až v sobotu nebo v neděli!!! Předpokládám, že se vše vyřeší do Velikonoc a poté budou všem zájemcům rozdávány přihlášky.

Vladislav Hynk

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Můj přítel má velký problém. Je ze smíšeného manželství. Jeho matka byla Svědkyně Jehovova a jeho otec ateista. A on, chudák, každé ráno cestou

do práce obchází domy v sousedství, ťuká lidem na dveře a když otevřou, nemá, co by jim řekl.